

Ændring i Loven af 4. Oktober 1919, saaledes at det kunde være 3—4 Aar, inden der skulde betales Afdrag paa Byggelaanene, hvilket efter Loven skulde ske første Gang i det kommende Aar. Disse Mennesker trænger fremdeles til Hjælp og kan ikke komme paa ret Køl uden at faa den. Under disse uheldige Forhold med Vekselgæld o. s. v., hvor de i det kommende Aar skal betale mellem 150 og 170 Kr., kunde der være Grund til at hjælpe dem. Det er maaske Beløb, som mange vil trække paa Skuldrene af, idet de siger: Det er ikke noget, der betyder stort. Men jeg vil paastaa, at det betyder overordentlig meget for disse smaa Hjem, om de kan blive fri for disse Afdrag de første 3—4 Aar — jeg er nemlig bange for, at man ikke vil yde dem Driftslaan, efter at de i Fjor har faaet Afslag fra Jordlovsudvalget. Det vilde derfor være rimeligt at komme dem til Hjælp ad den Vej, jeg her har anvist; men det kan ikke ske uden en Ændring i Loven af 4. Oktober 1919, ifølge hvilken Lov Betalingen af Afdrag skal begynde 3 Aar efter Brugets Etablering.

Ikke en eneste af de Brugere, jeg talte med, længtes efter at komme til at afdrage paa deres Byggelaan for derved tidligere at blive Ejere af Jorden. Ikke en eneste af dem, jeg talte med, havde Spor af Respekt for den Ejendomsret, der følger med disse Afdrag, da de først fuldt ud bliver Ejere af et saadant Brug efter 50—60 Aars Forløb. Hverken den nuværende Bruger eller hans Børn bliver Ejere. Selvfølgelig er de derfor ikke interesseret i, at Afdragspligten ophører 3—4 Aar tidligere, hvorimod de er stærkt økonomisk interesseret i at faa udskudt Begyndelsen paa Afdragene.

Jeg spørger derfor den højtærede Landbrugsminister: vil Staten fremtidig yde Driftslaan til nyoprettede Husmandsbrug, og vil Staten udskyde Afdragstidens Begyndelse 3—4 Aar for alle de Brug, som er oprettet efter Loven af 4. Oktober 1919? Det er Spørgsmaal, som er af overordentlig stor Betydning for de Mennesker, som har faaet Bedrift under de vanskelige Forhold i de sidste to Aar; og disse Forhold har muligvis strakt sig ind i det Aar, vi er i nu, og muligvis vil de vedvare et Aar til. Det er derfor ikke saa let at sætte Tidspunktet for, hvornaar Afdragene skal begynde.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om Jagtloven. Flere ærede Medlemmer har kritiseret den, og jeg kan fuldt ud tiltræde denne Kritik i en forstærket Form. Jagtloven er en af de mest reaktionære Love, der er vedtaget i den danske Rigsdag, og den har sikkert gjort sin Virkning ude omkring

i Landet, den er blevet omfattet med en ejendommelig Sympati og Opmærksomhed, som man neppe skulde have tiltroet dette Lovværk. Men man har jo heller ikke herinde helt set, hvad det drejede sig om. Der føres nu en Kamp mellem Jagtret og Økonomi. Professor Boas udtalte, da han holdt sit Foredrag i Udvalget, at her fører Økonomien og Jagtretten, Sporten, en Kamp med hinanden. Han udtalte paa Forhaand, at det blev Sportsinteresserne, der vilde sejre over de økonomiske Interesser. Jeg har ikke noget imod, at den Mand, som ønsker at indrette sig en Dyrehave og en Vildtbestand paa sit Areal, gør det. Det maa han gøre for mig, saa meget han vil, naar han blot holder Dyrene hjemme hos sig selv. Men jeg er imod, at den Mand, som ønsker at føre et økonomisk Landbrug, et Havebrug, et Brug af hvilken som helst Art, hvorpaa Vildtet kan gøre Skade, ikke kan faa Lov at frede og værne dette sit lille Omraade. Det er ganske urimeligt. Det vil altsaa sige, at det skulde være saaledes, som Socialdemokraterne foreslaar, nemlig at Brugsretten og Jagtretten følges ad.

Der er et enkelt Forhold her, jeg vil omtale. Mange Folk lader sig forlokke til at begaa den Dumhed at ansøge Ministeriet om at faa Lov til at drive Natjagt, fordi Vildtet gør Skade paa deres Landbedrift. Jeg ser den ene efter den anden med stort Besvær indgive en Ansøgning — Gud ved, hvor mange Underskrifter der skal til, hvor mange Taksationsinstitutioner man skal igennem; der skal baade Politimyndigheder, Sognefogder og uvildige Folk til at bedømme Forholdene. Naar Sagen saa endelig kommer til Landbrugsministeriet, afgør de herinde teoretisk Spørgsmaalet om, hvorvidt Vildtet har gjort nogen Skade paa vedkommende Mands Roeareal eller Sædareal. I Almindelighed faar han derefter Afslag paa sit Andragende. I et bestemt Tilfælde, som jeg kender til, har en Mand saaledes faaet Afslag — det er sket nu for et Par Dage siden. Dette er jo ganske urimeligt. Men det er overensstemmende med Jagtlovens Aand og Karakter. Derfor kan jeg kun ønske, at Loven hurtigst muligt maatte blive ændret, og det ikke alene paa dette Punkt. Jeg ønsket, at hele Loven bliver taget op til Revision, saaledes at Loven bliver mere i Overensstemmelse med det økonomiske Liv her i Landet.

Jeg skal til Slut sige et Par Ord om Bilkørselen. Den er blevet omtalt i Aften og saa mange Gange før, men det nytter vel neppe noget. Spørgsmaalet er ikke uinteressant, det er af stor Betydning for